

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/31/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200994
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200994.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Roman Jasenský - KREMTEC, ul. Veternícka 64, Kremnica, IČO: 304 580 64, v zastúpení advokátom Mgr. Matej Krajči, Advokátska kancelária so sídlom Májkova 1, Bratislava, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. októbra 2011, č. S/2011/02265 O-166/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. apríla 2012, č. k. XXS 93/2011-63, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. apríla 2012, č. k. 24S 93/2011-63, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 20. apríla 2012, č. k. 24S 93/2011-63 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. S/2011/02265 O-166/2011 zo dňa 10. októbra 2011, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. k. 120/11-1.0/pok/r. z 22. júla 2011, ktorým správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi podľa ustanovení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pokutu v celkovej výške 3.030 Eur za porušenie povinností špecifikovaných v bodoch 1 až 3 rozhodnutia. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a konania, ktoré vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo, v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru o zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v

intenciách právnych noriem § 2 ods.1 zákona č. 125/2006 Z. z. v spojení s § 12 ods. 1, písm. a/, d/, s § 18 ods. 4, s § 19 ods. 1, 2, 5, s § 21 ods. 2 uvedeného zákona, ďalej v intenciách ustanovení § 1 zákona č. 124/2006 Z. z. v spojení s § 6 ods.1 tohto zákona a v spojení s § 8 ods. 1, písm. a/, ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z. a prílohy 3 tohto nariadenia, ďalej v intenciách ustanovení § 223 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s § 226 ods. 1, 2 Zákonníka práce, v intenciách ustanovení § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. a v spojení s § 3 ods. 1, 2, 3, 4 správneho poriadku, v spojení s § 32 ods. 1, 2, 3, s § 34 ods. 1 až 6, s § 35 ods. 2, 3, s § 37 ods. 1, 2, s § 47 ods. 1, 2, 3 a s § 59 ods. 1, 2 správneho poriadku.

V dôvodoch rozsudku krajský súd podrobne opísal skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, z rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného správneho orgánu, zo žaloby žalobcu a vyjadrenia žalovaného a súčasne uviedol dôvody a právne závery oboch správnych orgánov, na základe ktorých v preskúmvanej veci vydali rozhodnutia, ako aj právne závery žalobcu, v zmysle ktorých považoval rozhodnutie žalovaného za nezákonné.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal jednotlivým žalobnými námietkami žalobcu, ktorým namietal nezákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovaného, zaujal k nim vlastný názor a konštatoval záver, ku ktorému dospel.

Pokiaľ išlo porušenie povinnosti žalobcom stanovenej v ust. § 226 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s ust. § 223 ods. 1 Zákonníka práce a uloženie sankcie za predmetné porušenie právnej povinnosti krajský súd, stotožniac sa s dôvodmi rozhodnutia žalovaného, konštatoval, že v správnom konaní bolo preukázané, že dohody o vykonaní prác uzatvorené medzi žalobcom a jeho troma zamestnancami neobsahovali zákonom predpísané náležitosti.

K námietke žalobcu, ktorou namietal, že neporušil ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2006 Z. z. o nelegálnej práci, keď tvrdil, že p. N. vykonával dňa 26. augusta 2010 pre žalobcu práce na demontáži strešnej krytiny, pri ktorých utrpel pracovný úraz, na základe písomne uzatvorenej Dohody o vykonaní práce z 8. augusta 2010, ktorú predložil až dodatočne v odvolacom konaní, krajský súd stotožniac sa s dôvodmi rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi za porušenie tejto povinnosti, konštatoval, že pri posúdení nelegálnej práce vychádzal zo skutkových zistení, z ktorých vyplynulo, že žalobca ako zamestnávateľ nezaložil pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce s p. N., hoci ho dňa 9. augusta 2010 prihlásil do Sociálnej poisťovne a dňa 26. augusta 2010 vykonával pre žalobcu práce, pri ktorých utrpel úraz, s poukazom na to, že z dokazovania vykonaného v správnom konaní je nepochybne zrejmé, že žalobca pri výkone inšpekcie zameranej o.i. i na kontrolu nelegálnej práce a šetrenie pracovného úrazu p. N. nepredložil inšpektorom dohodu o vykonaní práce uzavretú s p. N. (dohody o vykonaní prác uzavreté s ostatnými pracovníkmi vykonávajúcimi práce na odstraňovaní krytiny predložil a tvoria súčasť správneho spisu), ako aj, že je nepochybne, že v správnom konaní žalobca tvrdil, že písomnú dohodu o vykonaní práce s p. N. nemal uzavretú, neuzatvoril s ním žiadny pracovnoprávny vzťah, hoci ho prihlásil do Sociálnej poisťovne. Uvedenú skutočnosť potvrdil žalobca aj pri prerokovaní Protokolu o výsledku inšpekcie práce, ako aj v Zápisnici o poskytnutí informácie žalobcom z 28. februára 2011 (v tomto prípade nejde o výsluch svedka v zmysle § 35 správneho poriadku), rovnako zo Zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 15. októbra 2010, ktorá je obsahom vyšetrovacieho spisu OR PZ SR vo Zvolene ČVS: ORP-867-1-0VS-ZV-2010, vyplýva, že s p. N. nemal podpísanú žiadnu dohodu o vykonaní pracovnej činnosti, ani pracovnú zmluvu ani žiadnu inú zmluvu a je si vedomý porušenia právnych predpisov. Krajský súd ďalej uviedol, že uvedená skutočnosť vyplýva aj z výpovede W. v správnom konaní (Zápisnica o podaní informácie svedka z 2. marca 2011), v ktorej tvrdil, že pred začatím prác nemal so žalobcom uzavretú žiadnu pracovnú zmluvu, ani písomnú dohodu, ako aj zo Zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného z 8. decembra 2010 nachádzajúcej sa vo vyššie citovanom vyšetrovacom spise ORPZ SR vo Zvolene. Krajský súd konštatoval, že žalobca až po tom, čo správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí argumentoval, že dohoda o vykonaní práce musí byť uzatvorená písomne, inak je neplatná, dodatočne v odvolacom konaní predložil písomnú dohodu o vykonaní práce, ktorá však netvorí súčasť administratívneho spisu, ktorú mal údajne uzatvoriť s p. N. dňa 8. augusta 2010, s poukazom na to, že uvedený dôkaz predložený žalobcom žalovaný vyhodnotil ako účelovo predložený nový dôkaz. Podľa názoru krajského súdu s poukazom na skutočnosti zistené v procese dokazovania správnym orgánom v správnom konaní, časové aj vecné súvislosti, žalobca napriek výzve správneho orgánu listinu osvedčujúcu existenciu pracovnoprávneho vzťahu, konkrétne dohodu o vykonaní prác uzavretú v písomnej forme medzi žalobcom a p. N., k výkonu inšpekcie nepredložil.

Krajský súd taktiež považoval dodatočné predloženie dohody v písomnej forme za nehodnoverné, obranu žalobcu v konaní považoval za účelovú a stotožnil sa so záverom žalovaného o porušení povinnosti žalobcom vyplývajúcej mu z ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2006 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Krajský súd sa stotožnil aj s dôvodmi rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty žalobcovi za porušenie povinností stanovených v zákone č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (§ 6 ods. 1 písm. d/ a i/) v nadväznosti na ust. § 8 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 369/2006 Z. z. tým, že neurčil bezpečné pracovné postupy na prácu a nevykonával opatrenia na zabránenie pádu zamestnancov z výšky. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, ktorou tvrdil, že zabezpečil zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci na stavenisku v súlade s požiadavkami koordinácie bezpečnosti a prijal na stavenisko opatrenia v súlade s bezpečnostnými a zdravotnými požiadavkami tak, aby zamestnanci mohli pracovať a pohybovať sa na strechách alebo v ich blízkosti alebo na plochách z krehkých materiálov alebo na iných plochách z materiálov, ktorých nosnosť nie je primeraná, resp. vykonával opatrenia na zabránenie vstupu zamestnanca na tieto plochy alebo na zabránenie pádu z výšky a to tým, že pri odstraňovaní strešnej krytiny z objektu skladu MTZ skontroloval miesto výkonu práce a vyhodnotil bezpečnostné riziká a stanovil bezpečnostný plán, určil spôsob a postup prác, odovzdal všetkým zamestnancom pracovné pomôcky podľa pracovnoprávných predpisov a predpisov BOZP, ako aj to, že zabezpečil technické, organizačné a iné opatrenia na ochranu zamestnancov pri práci s azbestom. Krajský súd poukazom na dôkazy vykonané v správnom konaní - Zápisnica z informatívneho výsluchu žalobcu pred správnym orgánom z 28. februára 2011, Zápisnica o výsluchu žalobcu ako svedka vyhotovenej OR PZ SR vo Zvolene z 15. októbra 2010, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, uviedol, že samotný žalobca opísal spôsob a pracovný postup výkonu prác pri demontovaní azbestocementovej krytiny na streche v areáli ŽOS Zvolen vykonávaných žalobcom a jeho zamestnancami, stav a charakter strešnej krytiny, pripustil, že p. N. neupozornil na správny postup pri prácach a pohyb po streche, ktorý následne viedol k jeho pádu zo strechy, žalobca potvrdil, že bezpečnostné laná a sedačky boli v čase vykonávania práce na streche v aute, traja pracovníci pohybujúci sa na streche neboli žiadnym spôsobom, ani kolektívne ani individuálne istení pred pádom, dajúc do pozornosti, že uvedené skutočnosti vyplývajú aj z výpovede p. N. a ostatných zamestnancov žalobcu. Ďalej krajský súd uviedol, že v administratívnom spise sa nenachádza dôkaz o tom, že by bol W. riadne preškolený na prácach vo výškach.

Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu, ktorou namietal, že W. nerešpektoval pokyny zamestnávateľa a pracovníkov poverených objednávatelom prác, najmä určený spôsob a postup prác, čím ohrozil život a zdravie viacerých osôb, a teda svojím zavinením si privodil úraz. Konštatoval, že z predložených dôkazov, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, je zrejmé, že naopak p. N. vykonával práce podľa pokynov zamestnávateľa a v spolupráci s ním, keď odoberal a prenášal uvoľnené šablóny azbestocementovej krytiny k forštám, po ktorých ich spúšťal nadol, pričom sa pohyboval po uvoľnenej strešnej krytine bez toho, aby bol akýmkoľvek spôsobom istený.

Poukazom na povinnosti vyplývajúce žalobcovi z ust. § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zákona č. 124/2006 Z. z. v spojení s ust. § 8 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 369/2006 Z. z. krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani jeho námietku, že v súvislosti s uvedeným správnym deliktom nebolo v konaní preukázané, že predmetná strecha bola plochou z krehkého materiálu, resp. sa jedná o plochu z materiálov, ktorých nosnosť nie je primeraná. K námietke žalobcu uvedenej v žalobe a prednesenej na pojednávaní súdu, že absentovali dôkazy o tom, či strecha bola alebo nebola pochôdzna a ako došlo k úrazu, čím nebol dostatočne zistený skutkový stav, čo je v rozpore s ust. § 32 správneho poriadku, krajský súd uviedol, že vládne nariadenie č. 396/2006 Z. z. stanovuje minimálne bezpečnostné a zdravotné požiadavky na stavenisko, pričom v súvislosti s výkonom prác na streche zamestnancami zamestnávateľ musí vykonať opatrenia na zabránenie pádu z výšky bez ohľadu na stav strešnej krytiny, čo v tomto prípade zamestnávateľ neurobil, keďže na základe jeho pokynu o.i. W. vykonával prácu na streche v prítomnosti samotného žalobcu bez toho, aby tento pracovník bol akýmkoľvek spôsobom istený, t.j. nepoužíval žiadne pracovné ochranné prostriedky na zabránenie pádu z výšky a žalobca, ktorý spolu s postihnutým pracovníkom vykonával práce na tejto streche takýto stav toleroval, resp. umožnil.

V súvislosti s namietanou nezrozumiteľnosťou rozhodnutia žalobcom, keď namietal absenciu náležitosti ust. § 47 správneho poriadku, keďže výroková časť obsahuje rozhodnutie poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, bod. 1, 3 a 4, pričom sa ukladá pokuta za porušenie

bodov 1, 2 a 3, ktorú neodstránil ani žalovaný, mal krajský súd za to, že rozhodnutia sú zrozumiteľné a splňajú náležitosti podľa ust. § 47 správneho poriadku, pretože je z nich nepochybné, že správny orgán uložil žalobcovi pokutu za porušenie právnych predpisov vymedzených v ust. § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1, 3 a 4 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, t. j. pracovnoprávných predpisov upravujúcich pracovnoprávne vzťahy (bod 1), predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia (bod 3) a predpisov upravujúcich zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania (bod 4), pričom vo výroku sú zrozumiteľne vymedzené a špecifikované jednotlivé skutky (v prvom stupňovom rozhodnutí pod por. č. 1, 2 a 3, v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného písm. a/, b/, c/, ktorými boli porušené právne predpisy citované v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1, 3 a 4 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktoré sú presne pri jednotlivých skutkoch subsumované pod príslušné ustanovenia príslušných právnych predpisov, ktoré boli týmito skutkami (konaním) porušené. Konštatoval, že údajom uvedeným vo výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu i rozhodnutia žalovaného zodpovedá aj odôvodnenie predmetných rozhodnutí, preto súd uvedenú námietku žalobcu považoval za nedôvodnú.

V súvislosti s namietnutým postupom správnych orgánov v tom smere, že pri zisťovaní podkladov rozhodnutia, ktorý považoval žalobca za nesúladný s ust. § 32 správneho poriadku, tým, že nebol doplnený spisový materiál o obsah spisu Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, o dôkazy o tom, v akom stave bola strešná krytina, o vyjadrenie mandátára objednávateľa EKOS, s.r.o., Žiar nad Hronom a ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali porušenie právnych predpisov uvedených v bode 1 a 3 rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, krajský súd poukázal na zistenia vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, zastávajúc názor, že správny orgán si zaobstaral podklady pre svoje rozhodnutie, ktoré boli dostatočné pre zistenie skutkového stavu veci (Protokol o výkone inšpekcie, výsluch žalobcu, výsluch zamestnancov žalobcu a p. N., listinné dôkazy), zadovážené dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a z takto získaných skutkových zistení vyvodil správne právne závery. Ďalej krajský súd poukázal na to, že vykonávanie a následné hodnotenie dôkazov prináleží správnomu orgánu, pričom tento o. i. vyhodnotí, ktorý dôkaz je využiteľný a z hľadiska dokazovania významný pre rozhodnutie vo veci, resp. ktorý pre rozhodnutie vo veci je bezvýznamný. Vzhľadom k tomu, že dôkazy, ktorých absenciu žalobca namietal (spis Regionálneho úradu verejného zdravotníctva vo Zvolene, výsluch mandátára a objednávateľa), a ktoré mali mali osvedčiť, že žalobca ako zamestnávateľ vykonal všetky opatrenia pre bezpečný výkon práce s azbestom, resp. že niektoré povinnosti mal v tomto smere v zmysle zmluvy o dielo zabezpečiť objednávateľ prác, žalovaný jednak nenamietal a porušenie týchto povinností ani nebolo predmetom rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu, krajský súd konštatoval, že správne orgány postupovali v konaní v súlade s ust. § 32 správneho poriadku, keď tieto navrhované dôkazy nepovažovali za relevantné pre posúdenie prejednávanej veci a absencia týchto listín, resp. výpovede svedka p. R., nemá vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sa jedná o absenciu dôkazu o stave a charaktere strešnej krytiny, krajský súd vo vzťahu k porušeniu povinností žalobcu špecifikovaných v bode 1 výroku prvostupňového rozhodnutia, resp. bode a) výroku rozhodnutia žalovaného, poukázal na to, že v správnom konaní nebolo sporné, že p. N. (ako aj samotný žalobca a jeho ďalší zamestnanec) sa pri demontáži strešnej krytiny pohybovali po streche na základe pokynov žalobcu nebezpečným spôsobom, t.j. bez toho, aby použili akékoľvek prostriedky osobného zabezpečenia proti pádu z výšky (laná, sedačky apod.). Podľa názoru krajského súdu, už táto samotná skutočnosť postačovala na prijatie záveru o porušení príslušných ustanovení zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v spojení s príslušným ustanovením Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 369/2006 Z. z. tak, ako sa uvádza v preskúmaných rozhodnutiach, pretože zamestnávateľ musí v prípade, ak zamestnanci musia pracovať a pohybovať sa na streche, vykonať opatrenia na zabránenie pádu z výšky a to bez ohľadu na stav strešnej krytiny.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu o nelegálnosti dôkazných prostriedkov zabezpečených správnym orgánom podľa ust. § 34 správneho poriadku z obsahu spisu vedeného OR PZ SR vo Zvolene, ktoré považoval za dôkazy získané v rozpore s ust. § 35 ods. 2 a 3 a ust. § 37 ods. 2 správneho poriadku, dajúc do pozornosti, že na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány povinné označiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (ust. § 32 ods. 4 správneho poriadku), pričom na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku).

Záverom krajský súd v súvislosti so žalobcovou námietkou neproporcionality a neprimeranosti uloženej sankcie vo vzťahu k porušeniu právnych predpisov konštatoval, že sankcie za porušenie povinností citovaných vo výroku rozhodnutia žalovaného (bod a/, b/, c/, resp. vo výroku prvostupňového správneho orgánu (bod 1, 2 a 3) boli uložené v súlade s § 19 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, boli uložené na dolnej hranici určenej sadzby, resp. v minimálnej možnej výške, pričom výška uložených pokút bola riadne odôvodnená v súlade s kritériami stanovenými v § 19 ods. 5 cit. zákona, preto považoval túto námietku za nedôvodnú.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca podal odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p., súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. (vady podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., ako aj podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Žalobca mal za to, že krajský súd ako aj správny orgán nesprávne právne posúdili vec na základe neúplného skutkového zistenia a závažných procesných pochybení, pričom bezdôvodne neakceptoval jeho argumentáciu. Zdôraznil, že krajský súd ako i správny orgán sa nevysporiadali vo svojich rozhodnutiach s jeho právnou argumentáciou a procesnými námietkami.

Žalobca opätovne vo svojom odvolaní tvrdil, že spoločnosť EKOS, s.r.o. bola na základe zmluvy o dielo zo dňa 24. augusta 2010 povinná podľa ust. § 13 ods. 4 písm. k/ vo vzťahu k ust. § 41 ods. 7 zákona č. 355/2007 Z. z. zabezpečiť rozhodnutie o návrhoch na odstraňovanie azbestu a materiálov obsahujúcich azbest zo stavieb, vrátane všetkých príloh, podaní a súvisiacich rozhodnutí, taktiež mala zabezpečiť všetky požiadavky na zaistenie ochrany zdravia a bezpečnosti v súlade s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 253/2006 Z. z. o ochrane zamestnancov pred rizikami súvisiacimi s explóziou azbestu pri práci. Trval na tom, že zabezpečil technické, organizačné a iné opatrenia na ochranu zamestnancov pri práci s azbestom, podľa ust. § 41 ods. 8 zákona č. 355/2007 Z. z. v rozsahu práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o dielo a pracovnoprávných predpisov, ako aj že v súlade s ust. § 6 ods. 1 písm. d/, i/ zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v nadväznosti na ust. § 8 ods. 1 písm. a/, prílohy č. 3, časť B, oddiel II, čl. 14.2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z. zabezpečil zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci na stavenisku v súlade s požiadavkami koordinácie bezpečnosti a prijal opatrenia, v súlade s bezpečnostnými a zdravotnými požiadavkami na stavenisko, tak aby zamestnanci mohli pracovať a pohybovať sa na strechách alebo v ich blízkosti, alebo na plochách z krehkých materiálov, alebo na iných plochách z materiálov, ktorých nosnosť nie je primeraná.

Žalobca žiadal doplniť spisový materiál o dôkazy, ktoré by dokázali existenciu vyhodnotenia bezpečnostných rizík, stanovenia bezpečnostného plánu, určenia spôsobu a postupu prác v súlade s ust. § 6 ods. 1 písm. d/, i/ zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v nadväznosti na ust. § 8 ods. 1 písm. a/, prílohy č. 3, časť B, oddiel II, čl. 14. 2, Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z., s ktorými boli zamestnanci riadne oboznámení.

Ďalej žalobca namietol, že skutočnosti uvedené v Protokole zo dňa 18. marca 2011, k bodom 5, 10, 11, 12 sa nezakladajú na pravde, nakoľko všetci zamestnanci, ktorí boli prítomní pri odstraňovaní strešnej krytiny boli riadne preškolení, s poukazom na to, že uvedené preukazovali aj dôkazy, ktoré doplnil a to potvrdenie Bramac s.r.o., školenie BOZP - A. a prezenčná listina školenie BOZP - A..

Tvrdil, že k pracovnému úrazu W. došlo z dôvodu porušenia ust. § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce a ust. § 12 ods. 2 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to tým, že zamestnanec bezdôvodne nerešpektoval pokyny zamestnávateľa a pracovníkov poverených objednávateľom prác, najmä určený spôsob a postup prác, čím ohrozil život a zdravie viacerých osôb, dôvodiac, že k uvedenému úrazu by nedošlo, keby si W. riadne vykonával svoje pracovné povinnosti v zmysle pracovnoprávných predpisov, dodržiaval pokyny zamestnávateľa a objednávateľa. Zdôraznil, že z dokazovania vykonaného v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen, ČVS: ORP-944/OVK-ZV-2010, t. č. OS ZV, č. k. 2T 136/2011 vyplynulo, že pracovný postup určený primárne zástupcom objednávateľa (p. R.), následne aplikovaný žalobcom, nemal znaky nebezpečného pracovného postupu, taktiež sa ďalej podarilo

preukázať, že použitie istenia, ochranných pomôcok vo forme, lán a sedačiek, by bolo absolútne neúčinné, vzhľadom na výšku, technický postup, ale najmä správanie zamestnanca W., s poukazom na to, že správny orgán ani orgány činné v trestnom konaní nepreukázali existenciu bezpečnostného rizika vo forme takzvanej nepochôdnej strechy. Vo vzťahu k vyššie uvedeným námietkam žalobca považoval rozhodnutia a stanoviská správneho orgánu a súdu za nesprávne a to vzhľadom na vykonané dokazovanie, právne posúdenie veci a skutkové zistenia. Uloženú sankciu považoval za neopodstatnenú a pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s jeho argumentáciou ju považoval za neprimerane tvrdú.

Vo vzťahu k porušeniu ust. § 226 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, keď ako zamestnávateľ so zamestnancami uzavrel dohody o vykonaní práce, v ktorých nebola vymedzená pracovná úloha a doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať, uviedol, že hoci uvedené ustanovenie porušil, zistený nedostatok odstránil a keďže sa jedná o správny delikt, ktorý smeroval k závažnejšiemu následku, žiadal udeliť sankciu na dolnej hranici sadzby, keďže sa uvedeného porušenia dopustil prvý krát.

Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že neporušil ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože W. zamestnával a mal s ním riadne založený pracovnoprávny vzťah. Dohodu o vykonaní práce so zamestnancom p. N. uzatvoril dňa 8. augusta 2010, t. j. pred nástupom na výkon prác a túto doplnil do spisu s odvolaním zo dňa 12. augusta 2011, zastávajúc názor, že pracovnoprávny vzťah vzniká aj na základe právneho úkonu, formou ústneho pohovoru, pokiaľ sú splnené všetky obsahové náležitosti takého právneho úkonu, t.j. bolo dohodnuté miesto a čas, pracovná úloha, rozsah práce a odmena. Nesúhlasil s právnym záverom správneho orgánu ako aj krajského súdu, keď s jeho argumentáciou sa vysporiadali tak, že ním predložený dôkaz vyhodnotili ako účelový, tvrdiac, že takýto postup nemá oporu v zákone a ignorácia nezvratného dôkazu je bezprávnou svojvôľou orgánu verejnej moci, ktorý tým zneužíva svoje postavenie. Stanoviská a rozhodnutia správneho orgánu a krajského súdu považoval za nesprávne, a to vzhľadom na vykonané dokazovanie, právne posúdenie veci a skutkové zistenia.

Žalobca ďalej namietal procesné pochybenia. Opätovne poukázal na rozpor vydaného rozhodnutia správneho orgánu s ust. § 47, § 32 a § 34 správneho poriadku z tých istých dôvodov, ako to namietal v samotnej žalobe, vysloviac názor, že správny orgán sa nevysporiadal so všetkými právnymi skutočnosťami, tak ako boli uvedené vo vyjadrení zo dňa 7. júna 2011, v predmetnom rozhodnutí vo veci samej i v odôvodnení rozhodnutia z ktorého vyplýva, že správny orgán dospel k záverom uvedeným vo výroku rozhodnutia na základe nesprávnych zistení a nesprávnym procesným postupom, najmä výkladom ustanovení príslušných právnych predpisov a zabezpečovaním podkladu pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodil, že postupom správneho orgánu, a to nevykonaním dokazovania a zároveň nezohľadnením dôkazov pri ich hodnotení, najmä dôkazov predložených zo strany účastníka konania, došlo k porušeniu práv účastníka konania, keď si správny orgán zamieňa hodnotenie dôkazov podľa vlastného uváženia, so svojvôľou pri hodnotení váhy a relevancie dôkazov. Namietal zmätočnosť napadnutých rozhodnutí, tvrdiac, že z vydaných rozhodnutí nie je zrejmé, čím sa subjekt previnil, resp. bol podrobený kontrole na úseku právnych predpisov upravujúcich štátnozamestnanecký vzťah a táto vada je priamym porušením ust. § 47 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. a má za následok jeho nepreskúmateľnosť a zmätočnosť, čo okrem iných väd zadávalo povinnosť odvolacieho orgánu pre postup podľa ust. § 59 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb.

Žalobca považoval rozpornosť rozhodnutí správnych orgánov nielen s vnútroštátnym právom SR, hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi, najmä s čl. 2 ods. 2, 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, zákonom č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci ako i nariadením vlády 396/2006 Z. z., zákonom č. 71/1967 Zb. a zákonom č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce. Uviedol, že rozhodnutia sú v rozpore s právom ES a legislatívou EÚ, najmä čl. 20, čl. 41 a čl. 48 Charty základných práv EÚ (Úradný vestník EÚ) a iné, s poukazom na to, že takéto rozhodnutia sú napadnuteľné, preskúmateľné prostriedkami ochrany zákonnosti EÚ, ako aj prostriedkami ochrany ľudských práv a slobôd.

Záverom žalobca žiadal o súdny výklad ustanovení, resp. o záväzný právny názor podľa ust. § 250j ods. 6 O.s.p. k legalite zabezpečených dôkazov z obsahu spisu vedeného Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen, ČVS: ORP-944/OVK-ZV-2010.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že sa stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu, považujúc ho za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím č. S/2011/02265 O-166/2011 zo dňa 10. októbra 2011 žalovaný - Národný inšpektorát práce, odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. k. 120/11-1.0/pok/r. z 22. júla 2011, ktorým prvostupňový správny orgán podľa ust. § 7 ods. 3 písm. i/, § 19 ods. 1, písm. a/ ods. 2, písm. a/, b/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov uložil žalobcovi pokutu v celkovej výške 3.030 Eur za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1, písm. a/ bod.1, 3, 4 špecifikovaných vo výroku rozhodnutia pod označením 1 až 3, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi za porušenie povinností vyplývajúcich mu predpisov uvedených v § 2 ods.1, písm. a/ bod. 1, 3, 4 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím napadnutým žalobou potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia v celkovej výške 3030 Eur za porušenia povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1, písm. a/ bod. 1, 3, 4, zákona č. 125/2006 Z. z. špecifikovaných vo výroku rozhodnutia nasledovne:

- 1) § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zák. č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na ust. § 8 ods. 1 písm. a/ prílohy č. 3, časť B, oddiel II, bod 14.2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko spočívajúce v tom, že žalobca ako zamestnávateľ umožnil zamestnancom vykonávanie búracích prác azbestovocementovej krytiny na streche skladu MTZ nebezpečným pracovným postupom tým, že chodili priamo po krehkej, zvetranej, nepevnej krytine v miestach jej uchytenia o drevený podklad (hranoly), ale aj v priestore mimo uchytenia (vzdialenosť medzi hranolmi 1m), čím došlo k prelomeniu krytiny a následnému pádu do vnútra skladu (hlboký) W. z výšky cca 4 m na betónovú podlahu objektu, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 1.000 Eur.
- 2) § 226 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov spočívajúce v tom, že žalobca ako zamestnávateľ uzavrel so zamestnancami F., (nar. XX.X.XXXX, dohoda o vykonaní práce zo dňa X. augusta XXXX), A. (nar. XX.XX.XXXX, dohoda o vykonaní práce zo dňa XX. augusta XXXX) dohody o vykonaní práce na predpokladaný rozsah práce 50 hodín, v ktorých nebola vymedzená pracovná úloha výsledkom v súlade s ust. § 223 ods. 1 Zákonníka práce a nebola vymedzená doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať, za čo bola uložená pokuta vo výške 30 Eur.
- 3) § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov spočívajúce v tom, že žalobca ako zamestnávateľ nezaložil pracovnoprávny vzťah podľa zákonníka práce s p. W., nar. XX.X.XXXX, bytom N., K., hoci ho dňa 9. augusta 2010 prihlásil do Sociálnej poisťovne a dňa 26. augusta 2010 tento vykonával pre žalobcu práce, pri ktorých utrpel pracovný úraz, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 2.000 Eur.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový správny orgán vykonal u žalobcu inšpekciu práce na kontrolu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a technických zariadení, kontrolu nelegálnej práce a vzniku úrazu W. počas stavebných činností v r. 2010 na stavbe "Demontáž strešnej azbestovocementovej krytiny skladu MTZ firmy ŽOS a.s. Zvolen" na základe podnetu Okresného riaditeľstva Policajného zboru SR vo Zvolene, ktorý prvostupňový správny orgán informoval o závažnom pracovnom úraze W., ktorý sa stal dňa 26. augusta 2010 v areáli ŽOS a.s. Zvolen počas demontáže strešnej krytiny skladu MTZ. O výsledku zistení vypracoval prvostupňový správny orgán Protokol č. IBB-3-27-2.2/P-E 22, 25-11 zo dňa 18. marca 2011, ktorý tvorí súčasť podkladov pre vydanie prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. Pri výkone inšpekcie bolo zistených 12 nedostatkov, pričom prvostupňový správny orgán konštatoval, že na základe vykonaného vyšetrovania mal preukázané porušenie právnych predpisov žalobcom špecifikovaných v Protokole, aj vo výroku a odôvodnení prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, za ktoré uložil žalobcovi pokutu v celkovej výške 3.030 Eur. Obsah protokolu bol so žalobcom prerokovaný dňa 18. marca 2011. Dňa 3. júna 2011 žalobca prevzal Oznámenie o začatí konania o uložení pokuty, v ktorom ho prvostupňový správny orgán vyzval na vyjadrenie a na predloženie dôkazov na objasnenie skutkového stavu a miery jeho zodpovednosti v lehote do 8 dní. V stanovenej lehote sa žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu k začatiu konania o uložení pokuty písomne vyjadril podaním zo 07.06.2011. Ku skutku špecifikovanému v bode 1 prvostupňového rozhodnutia (bod 10 Protokolu) - porušenie ust. § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zák. č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. a/ príloha č. 3, časť B, oddiel II, čl. 14.2 Nariadenia vlády SR č. 369/2006 Z. z. žalobca uviedol, že splnil svoje povinnosti tým, že skontroloval miesto výkonu práce, vyhodnotil bezpečnostné riziká, stanovil bezpečnostný plán, určil spôsob a postup prác. Tvrdil, že k úrazu p. N. došlo z dôvodu, že tento bezdôvodne nerešpektoval pokyny zamestnávateľa, určený spôsob a postup prác, čím ohrozil život a zdravie viacerých osôb. Preto žiadal, aby správny orgán v tejto časti konanie zastavil. Ku skutku špecifikovanému v bode 2 prvostupňového rozhodnutia (bod 11 Protokolu) - porušenie ust. § 226 ods. 2 Zákonníka práce uviedol,

že uzavrel dohody o vykonaní práce, v ktorých nebola vymedzená pracovná úloha a doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať, zistené nedostatky žalobca ako zamestnávateľ odstránil a žiadal udeliť pokutu na dolnej hranici sadzby. Ku skutku špecifikovaného v bode 3 prvostupňového rozhodnutia (bod 12 Protokolu) uviedol, že neporušil § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a to tým, že zamestnal W., nakoľko s ním mal riadne založený pracovnoprávny vzťah. Argumentoval, že pracovnoprávny vzťah vzniká aj na základe právneho úkonu, formou ústneho dohovoru, pokiaľ sú splnené všetky obsahové náležitosti takéhoto právneho úkonu. Zamestnávateľ so zamestnancom dohodol výkon práce, t.j. miesto a čas, pracovnú úlohu, rozsah práce a odmenu. Žiadal preto konanie v tejto časti zastaviť. Vo vzťahu k bodu 5 uvedenému v Protokole (porušenie ust. § 41 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v nadväznosti na § 8 ods. 5 Nariadenia vlády č. 253/2006 Z. z. o ochrane zamestnancov pred rizikami súvisiacimi s expozíciou azbestu pri práci, a to pri odstraňovaní strešnej krytiny z objektu skladu MTZ v areáli ŽOS Zvolen, pričom žalobca nevlastnil potrebné oprávnenie na odstraňovanie azbestu alebo materiálu obsahujúceho azbest zo stavieb, uviedol, že toto povolenie bola povinná zabezpečiť spoločnosť EKOS s.r.o. Žiari nad Hronom, čo vyplýva z uzatvorenej zmluvy o dielo. Navyše vo veci tohto istého správneho deliktu koná iný správny orgán Regionálny úrad verejného zdravotníctva vo Zvolene a preto žiadal, aby bolo konanie v tejto časti zastavené podľa § 30 ods. 1 písm. f/ Správneho poriadku. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že vo vzťahu k tomuto skutku (bod 5 Protokolu) bolo konanie v tejto časti zastavené, za porušenie tejto povinnosti nebolo navrhnuté uloženie pokuty a uvedený skutok nebol ani predmetom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Zákonnodarca v právnej norme § 2 ods. 1 písm. a/ bod. 1, 3, 4 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce (účinného v rozhodnom čase) definuje Inšpekciu práce ako dozor nad dodržiavaním: 1. pracovnoprávných predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok

žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovŕšili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie, 3. právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia, 4. právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania,

V právnej norme ustanovenej v § 18 ods. 4 zákona č. 125/2006 Z. z. zákonodarca ukladá povinnosť orgánom štátnej správy v oblasti inšpekcie práce pri výkone svojej činnosti spolupracovať s ostatnými orgánmi štátnej správy, s obcami, s organizáciami zamestnancov, s organizáciami zamestnávateľov, s verejnoprávnymi inštitúciami a s ďalšími fyzickými osobami a právnickými osobami.

V právnej norme ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 125/2006 Z. z. zákonodarca ustanovuje, že Inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ tret'om a šiestom bode až do 100 000 eur a ak v dôsledku tohto porušenia došlo k smrteľnému pracovnému úrazu zamestnanca najmenej 33 000 eur; za nesplnenie povinnosti uloženej podľa § 12 ods. 2 písm. b/ až i/ možno pokutu zvýšiť až na dvojnásobok, fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona a z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ tret'om bode v sume podľa písmena a/.

Inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom a druhom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000 eur do 200 000 eur.

Podľa ust. § 32 ods. 1, 2 a 3 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa ust. § 34 ods. 1 až 6 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov

konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa- Inšpektorát práce Banská Bystrica, ako aj žalovaný správny orgán - Národný inšpektorát práce v danom prípade postupovali v súlade s citovanými právnymi normami.

Zákondarca v zákone o inšpekcii práce upravuje predmet a rozsah právnej úpravy a pôsobnosť a úlohy orgánov verejnej správy pri výkone dozoru na dodržiavanie právnych predpisov a to aj dozoru na dodržiavanie pracovnoprávnych predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovŕšili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie, pri výkone dozoru na dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia, pri výkone dozoru na dodržiavanie právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania (§ 2 ods. 1, písm. a/, bod. 1, 3, 4 zákona č.125/2006 Z. z.). Pri zistení porušenia právnych predpisov upravujúcich povinnosti zamestnávateľa zákondarca ukladá povinnosť orgánu verejnej správy uložiť zamestnávateľovi sankciu, rozsah ktorej ustanovuje v právnej norme § 19 ods. 1, 2 uvedeného zákona, postupom v zmysle § 19 ods. 5.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca ako zamestnávateľ sa dopustil porušenia § 6 ods. 1 písm. d/ a i/ zák. č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na ust. § 8 ods. 1 písm. a/ prílohy č. 3, časť B, oddiel II, bod 14.2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko, keď umožnil zamestnancom vykonávanie búracích prác na streche skladu MTZ nebezpečným pracovným postupom, čím došlo k prelomeniu krytiny a následnému pádu do vnútra skladu W. z výšky cca 4 m na betónovú podlahu objektu.

Účelom zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v rozhodnom čase), tento zákon ustanovuje všeobecné zásady prevencie a základné podmienky na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a na vylúčenie rizík a faktorov podmieňujúcich vznik pracovných úrazov, chorôb z povolania a iných poškodení zdravia z práce (§ 1).

Zákondarca v právnej norme § 6 ods. 1 písm. d/, i/ zákona č. 124/2006 Z. z. ustanovuje zamestnávateľovi povinnosť zabezpečovať, aby pracoviská, komunikácie, pracovné prostriedky, materiály, pracovné postupy, výrobné postupy, usporiadanie pracovných miest a organizácia práce neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel zabezpečovať potrebnú údržbu a opravy a určovať bezpečné pracovné postupy.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že z výsledkov vykonaného dokazovania v danej veci vyplynulo, že práce na streche boli vykonávané nevhodným, nebezpečným spôsobom bez akéhokoľvek zabezpečenia proti pádu z výšky, čím žalobca ako zamestnávateľ si nesplnil zákonnú povinnosť a to zabezpečiť bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci na stavenisku. Nebolo možné prihliadnuť na tvrdenie žalobcu, že zamestnanec W. si úraz spôsobil sám neodborným postupom, pretože z dôkazov vykonaných v správnom konaní - Zápisnica z informatívneho výsluchu žalobcu pred správnym orgánom z 28. februára 2011, Zápisnica o výsluchu žalobcu ako svedka vyhotovenej OR PZ SR vo Zvolene z 15. októbra 2010, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, vyplýva, že samotný žalobca potvrdil opisom spôsobu a pracovného postupu výkon prác pri demontovaní azbestocementovej krytiny na streche v areáli ŽOS Zvolen, ktoré vykonával spolu so svojimi zamestnancami, že p. Necpala neupozornil na správny postup pri prácach a pohyb po streche, ktorý následne viedol k jeho pádu zo strechy, ako aj, že bezpečnostné laná a sedačky boli v čase vykonávania práce na streche v aute, traja pracovníci pohybujúci sa na streche neboli žiadnym spôsobom, ani kolektívne ani individuálne istení pred

pádom, ktoré skutkové zistenia vyplývajú aj z výpovede p. N. a ostatných zamestnancov žalobcu.

Odvolací súd dospel taktiež k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca ako zamestnávateľ sa dopustil porušenia § 226 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, keď ako zamestnávateľ uzavrel so zamestnancami F. R., (nar. XX.X.XXXX, dohoda o vykonaní práce zo dňa X. augusta XXXX), A. (nar. XX.XX.XXXX, dohoda o vykonaní práce zo dňa XX. augusta XXXX) dohody o vykonaní práce na predpokladaný rozsah práce 50 hodín, v ktorých nebola vymedzená pracovná úloha v súlade s ust. § 223 ods. 1 Zákonníka práce a nebola vymedzená doba, v ktorej sa má pracovná úloha vykonať. Žalobca uvedené porušenie povinnosti v podstate ani nespороval a žiadal s prihliadnutím na skutočnosť, že porušenie odstránil a išlo o prvé porušenie, určiť výšku sankcie na dolnej hranici. Senát odvolacieho súdu súhlasí s argumentáciou súdu prvého stupňa ohľadne správnosti postupu správnych orgánov týkajúceho sa uvedeného porušenia a v celom rozsahu na ňu poukazuje.

Odvolací súd dospel tiež k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca ako zamestnávateľ sa dopustil porušenia § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keď ako zamestnávateľ nezaložil pracovnoprávny vzťah podľa zákonníka práce s p. W., nar. XX.X.XXXX, bytom N., K., hoci ho dňa 9. augusta 2010 prihlásil do Sociálnej poisťovne a dňa 26. augusta 2010 tento vykonával pre žalobcu práce, pri ktorých utrpel pracovný úraz.

Zákonodarca v ustanovení § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný v rozhodnom čase, definuje, že nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu.

V právnej norme § 226 ods. 2 Zákonníka práce zákonodarca ustanovuje, že dohoda o vykonaní práce sa uzatvára písomne, inak je neplatná. Písomná dohoda o vykonaní práce sa uzatvára najneskôr deň pred dňom začatia výkonu práce.

Odvolací súd zastáva zhodný záver ako súd prvého stupňa, že z dokazovania vykonaného v správnom konaní nesporne vyplýva, že žalobca pri výkone inšpekcie nepredložil inšpektorom dohodu o vykonaní práce uzavretú s p. N., napriek tomu, že dohody o vykonaní prác uzavreté s ostatnými pracovníkmi vykonávajúcimi predmetné práce predložil, v správnom konaní samotný žalobca tvrdil, že písomnú dohodu o vykonaní práce s p. N. nemal uzavretú, ktorú skutočnosť potvrdil aj pri prerokovaní Protokolu o výsledku inšpekcie práce, ako aj v Zápisnici o poskytnutí informácie z 28. februára 2011, tiež do Zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 15. októbra 2010, ktorá je obsahom vyšetrovacieho spisu OR PZ SR vo Zvolene ČVS: ORP-867-1-0VS-ZV-2010, táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede W. v správnom konaní v Zápisnici o podaní informácie svedka z 2. marca 2011, keď tvrdil, že pred začatím prác nemal so žalobcom uzavretú žiadnu pracovnú zmluvu, ani písomnú dohodu, ktorú skutočnosť uviedol aj do Zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného z 8. decembra 2010 nachádzajúcej sa vo vyšetrovacom spise ORPZ SR vo Zvolene. Senát odvolacieho súdu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že pokiaľ aj žalobca v odvolacom správnom konaní dodatočne predložil písomnú dohodu o vykonaní prác zo dňa 8. augusta 2010, týmto dôkazom sa nemohol vyvinúť z porušenia právnej povinnosti, kladenej mu za vinu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedený dôkaz nebolo možné považovať za hodnoverne preukazujúci, že žalobca uzatvoril s poškodeným zamestnancom písomnú dohodu o vykonaní prác, keďže z tvrdení tak žalobcu ako zamestnávateľa ako aj poškodeného zamestnanca jednoznačne vyplynulo, že písomnú dohodu o vykonaní prác pred výkonom práce, pri ktorej došlo k pracovnému úrazu, neuzatvorili, a preto aj argumentácia žalobcu, ktorou odôvodňoval nepredloženie tejto dohody v čase vykonávanej inšpekcie, sa javí ako účelová.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal uloženie pokuty, odvolací súd neprihliadol ani na túto jeho námietku.

Žalovaný uložil žalobcovi pokutu za správny delikt pozostávajúci z troch skutkov, ktorými žalobca porušil právne povinnosti, na základe správnej úvahy. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.). Súd po preskúmaní veci v danom prípade nezistil, že by žalovaný pri ukladaní pokuty žalobcovi v danom prípade vybočil z medzí voľnej úvahy s prihliadnutím na to, že sankcia bola žalobcovi uložená na spodnej hranici rozmedzia zákonom predpokladanej výšky pokuty za skutok, za ktorý zákonodarca predpokladá najvyššiu finančnú sankciu.

Odvolací súd taktiež nezistil v konaní správneho orgánu takú vadu, ktorá by mala za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

Povinnosťou správneho orgánu bolo zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre vydanie rozhodnutie, pritom nebol viazaný len návrhmi účastníkov konania. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, ktorý určuje rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 32 v spojení s § 34 správneho poriadku).

Správny orgán prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa postupoval v súlade s § 32 v spojení s § 34 správneho poriadku pri zadovážovaní podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu, ktorými namietal rozpor vydaného rozhodnutia správneho orgánu s ust. § 47, § 32 a § 34 správneho poriadku z tých istých dôvodov, ako to namietal v samotnej žalobe. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ako aj z napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vyplýva, že správne orgány oboch stupňov sa náležite vysporiadali v odôvodnení svojho rozhodnutia so všetkými právnymi skutočnosťami namietanými v právnom konaní žalobcom. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov taktiež vyplýva, že pokiaľ nevykonali dôkaz navrhnutý žalobcom, nevykonanie dôkazu v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnili, ako aj pokiaľ išlo o dôkaz predložený v odvolacom konaní a to dohodu o vykonaní prác z X.X.XXXX, žalovaný správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôvodnil, prečo tento dôkaz nepovažoval za hodnoverný.

Odvolací súd nepovažoval za odôvodnenú ani žiadosť žalobcu, ktorou žiadal doplniť spisový materiál o dôkazy, ktoré by dokázali existenciu vyhodnotenia bezpečnostných rizík, stanovenia bezpečnostného plánu, určenia spôsobu a postupu prác v súlade s ust. § 6 ods. 1 písm. d/, i/ zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v nadväznosti na ust. § 8 ods. 1 písm. a/, prílohy č. 3, časť B, oddiel II, čl. 14.2, Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z., s ktorými boli zamestnanci riadne oboznámení. V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že súd v konaní súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým a preto v konaní nemôže nahrádzať činnosť orgánov štátnej správy.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonné zabezpečenie dôkazných prostriedkov správnym orgánom z obsahu spisu vedeného Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen, ČVS: ORP-944/OVK-ZV-2010, keďže dôkazy boli získané v rozpore s ust. § 35 ods. 2 a 3 a ust. § 37 ods. 2 správneho poriadku. Pokiaľ v správnom konaní správny orgán prvého stupňa vykonal dokazovanie zabezpečením zápisní o výsluch žalobcu, poškodeného zamestnanca z vyšetrovacieho spisu OR PZ Zvolen, postupoval v súlade s § 34 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorého na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, keďže oboznámenie sa z obsahom zápisní vyšetrovacieho spisu nie je v rozpore so žiadnym právnym predpisom. Prvostupňový správny orgán taktiež postupoval v konaní v súlade s § ust. § 32 ods. 4 správneho poriadku, v zmysle ktorého na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány povinné označiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. Postup správneho orgánu nemožno označiť ani v rozpore s § 35 ods. 2 a 3 správneho poriadku, v zmysle

ktorého ako svedok nesmie byť vypočutý ten, kto by sprístupnil utajovanú skutočnosť, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, obchodné tajomstvo alebo porušil zákonom výslovne uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti, okrem ak by ho tejto povinnosti zbavil príslušný orgán alebo ten, v záujme koho túto povinnosť má a výpoveď môže odoprieť ten, kto by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania seba alebo blízkym osobám; ich výpočet sa spravuje Občianskym zákonníkom. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca v správnom konaní nevystupoval a ani nebol vypočutý ako svedok, keďže v predmetnom správnom konaní žalobca bol v postavení účastníka konania. Z obdobných dôvodov preto správny orgán prvého stupňa nepostupoval v správnom konaní ani v rozpore s § 37 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého predloženie listiny nemožno žiadať alebo môže sa odoprieť z dôvodov, pre ktoré nesmie byť vypočutý alebo je oprávnený odoprieť výpoveď svedok. Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti, že otázkami vykonávania dokazovania v správnom súdnictve sa vo svojej judikatúre viackrát zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, v ktorej súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje na právne závery ústavného súdu v rozhodnutiach II.ÚS 5/2011, II.ÚS 391/2010, IV.ÚS 89/2012, II.ÚS 340/2012.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal zmätočnosť napadnutých rozhodnutí, tvrdiac, že z vydaných rozhodnutí nie je zrejmé, čím sa subjekt previnil, resp. bol podrobený kontrole na úseku právnych predpisov upravujúcich štátnozamestnanecký vzťah a táto vada je priamym porušením ust. § 47 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. a má za následok jeho nepreskúmateľnosť a zmätočnosť, čo okrem iných väd zadávalo povinnosť odvolacieho orgánu pre postup podľa ust. § 59 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb.

Správny orgán prvého stupňa vo výroku prvostupňového rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol porušenie právnej povinnosti uvedením príslušnej právnej normy zákona a súčasne určitým spôsobom uviedol opis skutku, ktorým sa žalobca porušenia právnej povinnosti dopustil. Z výroku rozhodnutia správneho orgánu vyplýva, že žalobca sa dopustil troch skutkov, ktorými porušil právne povinnosti zákonodarcom chránených na úseku inšpekcie práce vyplývajúce z predpisov uvedených v § 2 ods. 1, písm. a/, bod 1, 3, 4 zákona č. 125/2006 Z. z.. Nie je možné považovať za zmätočné, pokiaľ správny orgán jednotlivé porušenia právnej povinnosti a opis skutku, ktorým sa žalobca porušenia povinnosti dopustil, označil pod číslom (bodom) 1 až 3. Z výroku rozhodnutia správneho orgánu jednoznačne vyplýva, žalobca skutkom opísaným pod 1/ porušil § 6 ods.1, písm. d/, i/ zákona č. 124/2006 Z. z., čím došlo k porušeniu k § 2 ods.1, písm. a/ bod 3. zákona č. 125/2006 Z. z. (právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci), skutkom opísaným pod 2/ porušil § 226 ods. 2, zákona č. 311/2001 Z. z. - zákonníka práce, čím došlo k porušeniu k § 2 ods. 1, písm. a/ bod 1. zákona č. 125/2006 Z. z. (pracovnoprávných predpisov) a skutkom opísaným pod 3/ porušil § 2 ods. 2, písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z., čím došlo k porušeniu k § 2 ods. 1, písm. a/ bod 4. zákona č. 125/2006 Z. z. (právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania).

Pokiaľ žalobca uviedol, že považuje rozpornosť rozhodnutí správnych orgánov nielen s vnútroštátnym právom Slovenskej republiky, hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi, najmä s čl. 2 ods. 2, 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, zákonom č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci ako i nariadením vlády 396/2006 Z. z., zákonom č. 71/1967 Zb. a zákonom č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, s poukazom na to, že rozhodnutia sú v rozpore s právom ES a legislatívou EÚ, najmä čl. 20, čl. 41 a čl. 48 Charty základných práv EÚ (Úradný vestník EÚ) a iné, s poukazom na to, že takéto rozhodnutia sú napadnuteľné, preskúmateľné prostriedkami ochrany zákonnosti EÚ, ako aj prostriedkami ochrany ľudských práv a slobôd, jeho tvrdenie bolo všeobecné bez konkrétnej námietky, a preto odvolací súd na takéto tvrdenie neprihliadol.

Pokiaľ záverom žalobca žiadal o súdny výklad ustanovení, resp. o záväzný právny názor podľa ust. § 250j ods. 6 O.s.p. k legalite zabezpečených dôkazov z obsahu spisu vedeného Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen, ČVS: ORP-944/OVK-ZV-2010, odvolací súd poukazuje na znenie právnej úpravy ustanovenej v § 250j ods.6 O.s.p. v platnom znení, z ktorej nevyplýva povinnosť súdu podať súdny

výklad ustanovení, resp. o záväzný právny názor. Odvolací súd v odvolacom súdnom konaní sa námietkou žalobcu týkajúcou sa legality zabezpečených dôkazov z obsahu spisu vedeného Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen, ČVS: ORP-944/OVK-ZV-2010 zaoberal v súvislosti s prieskumom zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a svoje zistenia a právne závery uviedol vyššie, na ktoré súčasne poukazuje.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a vo veci skutkovo a právne správne rozhodol a súčasne žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver prezentovaný správnymi orgánmi oboch stupňov v danej veci, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami v rozhodnutiach označenými. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania v danom prípade je zrejmé, že žalobca porušil právne povinnosti vyplývajúce z predpisov uvedených v 2 ods. 1, písm. a/ bod. 1, 3, 4 zákona č. 125/2006 Z. z., za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.